

ΕΤΟΣ 66ον

12 Αυγούστου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (3402)

Η ΕΥΚΟΛΗ ΛΥΣΗ

Σέ εποχές χρηματοπιστωτικῶν μνημονίων, πλειστηριασμῶν καί ἐπώδυνων ρυθμίσεων τῶν οικονομικῶν ὀφειλῶν δέν θά ὑπῆρχε πιά εὐχάριστη εἶδηση ἀπό τήν ἀναγγελία μιᾶς χαριστικῆς διαγραφῆς παντός χρέους. Πόσο μεγαλύτερη χαρά ὅμως θά ἔπρεπε νά μᾶς προκαλεῖ ἡ ἀναγγελία τῆς δυνατότητας εὐκόλης διαγραφῆς τοῦ ἀσύγκριτα βαρύτερου χρέους μας ἀπέναντι στόν Θεό.

Ἡ σύγκριση τῶν ἀσυγκρίτων

Μιά τέτοια εὐκόλη λύση μᾶς προτείνει ὁ Χριστός μέ τή σημερινή παραβολή: Νά μή μνησικακοῦμε καί νά συγχωροῦμε αὐτούς πού μᾶς ἀδικοῦν. Καί ἐνώ μᾶς ἔδωσε, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, «ραδίαν ὁδόν, δυναμένην διαλυθῆσαι πάντα ἐκεῖνα» τά ἀσκήκωτα χρέη τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐμεῖς αὐτή τή λύση τήν κάνουμε δύσκολη καί ἀκατόρθωτη. Ἡ βασική αἰτία εἶναι ὅτι δέν θεωροῦμε καί τόσο μεγάλα τά χρέη μας. Αὐτό φαίνεται στή συνήθη πρόφαση πού προβάλλουμε γιά νά μήν πᾶμε νά ἐξομολογηθοῦμε: «Δέν σκότωσα καί κανέναν». Ἀντίθετα, θεωροῦμε πολύ μεγάλα τά χρέη τῶν ἄλλων πρὸς ἐμᾶς. Γι' αὐτό, κι ὅταν τελικά πᾶμε γιά ἐξομολόγηση, ἀφιερώνουμε περισσότερο χρόνο ἀναφερόμενοι στά ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων καί λιγότερο στά δικά μας.

Ἄν εἶχαμε τοὺς καθαρούς ὀφθαλμούς τῶν Ἁγίων, ὅπως τοῦ χρυσορρήμονος Ἰωάννη, καί ἀναλογιζόμεσταν τίς ἄπειρες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς τοὺς ἀχάριστους καί ἁμαρτωλοὺς, θά συνειδητοποιούσαμε κι ἐμεῖς ὅτι δέν μπορούμε νά ξεπληρώσουμε ποτέ τό χρέος μας πρὸς Αὐτόν, ἔστω κι ἂν κάθε μέρα «ἀπεθνήσκομεν ὑπὲρ τοῦ οὕτως ἡμᾶς φιλοῦντος». Ἐμεῖς ἀντί γι' αὐτό, παίρνουμε μεγεθυντικό φακό, γιά νά ἀποδείξουμε τεράστιο τό χρέος τῶν ἄλλων πρὸς τήν ἐξοχότητά μας.

Ἄν ὅμως δοῦμε τά πράγματα χωρίς παραμορφώσεις, θά τρομάξουμε ἀπὸ τό πόσο ἀντιστρόφως ἀσύγκριτα εἶναι τά μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων. Μπο-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιη´ 23-35)

Μακροθυμία καί σκληρότητα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην: Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συναῖραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξάμενος δὲ αὐτοῦ συναίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυριάων ταλάντων. Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦπραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. Πεσὼν οὖν ὁ δούλος προσεκύνη αὐτῷ, λέγων· Κύριε, μακροθύμησον ἐπ’ ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ δούλος ἐκείνος, εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὄφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις. Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρεκάλει αὐτόν, λέγων· Μακροθύμησον ἐπ’ ἐμοί, καὶ ἀποδώσω σοι. Ὁ δὲ οὐκ ἠθέλην· ἀλλ’ ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτόν εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. Ἴδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ· Δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκα σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἤλεσα; Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς, ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτως καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

ροῦν νά συγκριθοῦν τὰ δικά μας «εἰς Θεὸν ἁμαρτήματα» μέ τίς σέ βάρος μας ἀδικίες τῶν ἄλλων; Συγκρίνονται τὰ ἀδικούμενα πρόσωπα; Ἦ ἴδια εἶναι ἡ συχνότητα τῶν ἁμαρτιῶν μας μέ τίς δικές τους προσβολές; Ἦ ἴδιες οἱ εὐεργεσίες πού ἀπολαύσαμε ἀπό τόν Θεό μέ τὰ ὑποτιθέμενα ψίχουλα καθισούνης μας πρὸς τοὺς ἄλλους; Μόνον ὁ Χριστός μπορεί νά ἀποκαλύψει τὴν ἀληθινὰ τεράστια διαφορά τῶν δύο χρεῶν: Ἀπό τὴ μιά τοῦ χρωστᾶμε μύρια τάλαντα, πόσο πού δέν ξεπληρώνεται ποτέ, καί ἀπό τὴν ἄλλη συνήθως μᾶς χρωστᾶνε ἑκατὸ δηνάρια, δηλαδή πενταροδεκάρες.

Θεομίμητη εὐσπλαχνία

Ἦ Ἄν, λοιπόν, χαρίζοντας στοὺς ἄλλους τέτοια μικροποσά ἐξασφαλίζουμε κατὰ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀπαλλαγὴν μας ἀπὸ τὸ ὑπέρογκο χρέος τῶν δικῶν μας ἁμαρτημάτων, τότε μήπως θά ἔπρεπε –μαζί μέ τόν ἅγιο ἔρμηνευτὴ μας καί ὄλους τοὺς Ἁγίους– νά θεωροῦμε αὐτοὺς πού μᾶς ἀδικοῦν σάν τοὺς μεγαλύτερους εὐεργετές μας; « Ἦ Ἄν ἀκόμη καὶ ὁ ἐκ τοῦ διαβόλου πόλεμος γίνεται ἀφορμὴ στεφάνων, τότε τί φοβᾶσαι ἄνθρωπο ἐχθρό;» καταλήγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἦ Ἄν δέν τόν συγχωρεῖς, «στόν ἑαυτό σου τὸ ξίφος ὡ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἓνα βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῆ με τοὺς δούλους του. Ὅταν δέ ἄρχισε νὰ λογαριάζεται, τοῦ ἔφεραν ἓναν πού χρωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδὴ δέ αὐτὸς δέν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξε ὁ κύριός του νὰ πωληθῆ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε καὶ νὰ ἐπιστραφοῦν τὰ ὀφειλόμενα. Τότε ἔπεσε ὁ δούλος εἰς τὰ πόδια του καὶ τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, κάνε ὑπομονή καὶ ὅλα θά σοῦ τὰ ἐπιστρέψω». Καὶ ὁ κύριος τοῦ δούλου τὸν σπλαγχνίσθηκε, τὸν ἄφησε ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε τό χρέος. Μόλις ἐβγήκε ὁ δούλος ἐκεῖνος, συνήντησε ἓνα ἀπὸ τοὺς συνδούλους του, πού τοῦ χρωστοῦσε ἑκατὸ δηνάρια. Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμό καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δός μου ὅσα χρωστᾷς». Ὁ δέ σύνδουλός του ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε λέγων, «Κάνε ὑπομονή καὶ θά σοῦ τὰ ἐπιστρέψω». Αὐτὸς ὅμως δέν ἤθελε, ἀλλ' ἐπῆγε καὶ τὸν ἔβαλε εἰς τὴν φυλακὴν ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ τὰ ὀφειλόμενα. Ὅταν οἱ σύνδουλοί του εἶδαν ὅ,τι συνέβη, ἐλυπήθηκαν πάρα πολύ καὶ ἤλθαν καὶ ἐξήγησαν εἰς τὸν κύριόν τους ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ. Τότε ὁ κύριός του τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ λέγει, «Δοῦλε πονηρέ, ὅλο τό χρέος ἐκεῖνο σοῦ τό ἐχάρισα, διότι μὲ παρεκάλεσες. Δέν ἔπρεπε καὶ σύ νὰ ἐλέησῃς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως καὶ ἐγὼ σέ ἐλέησα;». Καὶ ὠργισμένος ὁ κύριός του τὸν παρέδωκε εἰς τοὺς βασανιστάς, ἕως ὅτου τοῦ ἐπιστρέψῃ ὅλα ὅσα τοῦ χρωστοῦσε. Ἔτσι καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ οὐράνιος θά σᾶς συμπεριφερθῆ, ἐάν ὁ καθένας σας δέν συγχωρῆ τὸν ἀδελφόν του μὲ ὄλην σας τὴν καρδιά.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

θεῖς. Τά δικά σου καταδεσμεῖς ἀμαρτήματα, ὄχι τὰ τοῦ πλησίον. Στόν ἑαυτό σου γίνεσαι σκληρός καὶ ἀνηλεής, ὄχι στοὺς ἄλλους».

Πάντως, ἔστω κι ἂν δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη ἀφέσεως ἀμαρτιῶν μας (ἄλλωστε ποίος εἶναι ἀναμάρτητος;), θά ἦταν ἀρκετό κίνητρο γιά τή συγχώρηση τῶν ἄλλων ἡ θεοσδοτη δυνατότητα μίμησης τοῦ φιλανθρώπου Κριτοῦ. Τί μεγαλύτερη τιμὴ καὶ δόξα γιά τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τό νὰ τοῦ παρέχονται εὐκαιρίες ἄσκησης τῆς θεοποιού ἀγάπης σ' αὐτόν τὸν κορυφαῖο βαθμό; Ὑψιστο παράδειγμα τέτοιας ἀνεξικακίας εἶναι ἡ «μετὰ Θεόν θεός καὶ τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἔχουσα» Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ὁποία «ἐν τῇ κοιμήσει της οὐ κατέλιπε τὸν κόσμον», πού σταύρωσε τὸν Υἱό της.

«Ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν»

Στό τέλος τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ὁ Χριστὸς ἐπισημαίνει ὅτι ἡ συγχώρηση τῶν ἄλλων πρέπει νὰ γίνεται ὄχι μόνο μὲ τό στόμα ἀλλὰ «ἀπὸ τῶν καρδιῶν» ἡμῶν. Ἀξίζει νὰ δοῦμε πῶς προσδιορίζει τὰ τεκμήρια τῆς ἀπὸ καρδίας συγχωρήσεως ὁ ἔμπειρος ἰατρός καὶ ἀνατόμος τῶν ἀνθρώπων ἅγιος

12 Αύγουστου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Φωτίου καί Ἀνικίτου τῶν μαρτύρων († 305-306).

Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12 – Εὐαγγέλιον: Μτ. ιη΄ 23-35.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Αύγουστου, ΙΒ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Μτ. ιθ΄ 16-26.

Νικόλαος Πλανᾶς, μέ τό στόμα πνευματικῆς του θυγατέρας στό ἀκόλουθο περιστατικό: «Εἶχα συκοφαντηθεῖ ἀπό κάποιους συγγενεῖς. Δέν ἀνταλλήξαμε λόγια οὔτε ὕβρεις οὔτε κόψαμε τήν καθημέρα. Ἐξομολογήθηκα στόν Γέροντα τήν ὑπόθεση καί τοῦ εἶπα ὅτι δέν ἤθελα ἀνταλλαγῆ ἐπισκέψεων. Πίστευα ὅτι δέν εἶχα τίποτα μαζί τους. Ἐκεῖνος ὁμως μοῦ εἶπε: Ὑχι, παιδί μου. Αὐτό δέν εἶναι ἀρκετό. Τό πάθος μέσα σου ἀκόμη ζεῖ. Γι΄ αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά πᾶς καί νά φιλοξενηθεῖς μιά μέρα στό σπίτι της.

Μοῦ ἤρθε κεραυνός. Πιό εὐκόηθα θά ἔπινα τό πιό πικρό φάρμακο, παρά νά κάνω αὐτό πού μοῦ εἶπε. Τότε κατάλαβα, πόσο πάθος φώλιαζε μέσα μου. Ὅμως ἔπρεπε νά κάνω ὑπακοή. Μέ γόνατα πού ἔτρεμαν πῆγα στό σπίτι της. Ἡ εὐχή τοῦ Γέροντα τοῦς φώτισε καί μέ ὑποδέχθηκαν καλῶς, τόσο αὐτή ὅσο καί ὁ σύζυγος καί ἡ μητέρα της. Στό τραπέζι ἔλεγα μέσα μου διαβολική τριάδα! ἔνωώντας τοῦς φιλοξενούντες. Δέν περιγράφεται ὁ ψυχικός ἀγώνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Τό μεσημέρι ξαπλώσαμε στό ἴδιο δωμάτιο μέ τή συγγενή μου. Μόλις κοιμήθηκα, εἶδα τόν σατανᾶ δίπλα μου νά μοῦ λέει: Ἐδῶ ἤρθες, ἀνόνη, νά κοιμηθεῖς; Ξύπνησα ἔντρομη καί τῆς λέω: Εἶδα ἓνα κακό ὄνειρο. Μοῦ λέει κι αὐτή: Κι ἐγώ εἶδα ἓνα ποῦλύ κακό ὄνειρο. Οὔτε τῆς εἶπα τί εἶδα, οὔτε τήν ρώτησα τί εἶδε. Ὑλεπε ἀκόμα ἡ οικειότητα. Σιγά σιγά ὁμως ἐπανήληθαμε στήν προηγούμενη ἀδελφοσύνη καί ξαναγίναμε, σύν Θεῶ, ποῦλύ ἀγαπημένες».

Μέ τίς εὐχές τοῦ ἁγίου Νικολαίου Πλανᾶ ἄς ἀνεβαίνουμε σταθερά τήν οὐρανοδρόμο κλίμακα τῆς γνήσιας ἀνεξικακίας καί τῆς ἀπό καρδίας συγχωρήσεως τῶν παραπτωμάτων τῶν ἁλλήλων.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίσεις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr